

ЗМАЈ У ГОСТИМА

У шумском
краљевству вилењака
и вила, недалеко
од њихових двора,
живео је један стари
вилењак са својом
женом и петоро
унучади.

Родитељи ових малишана су отишли у град ради посла, а децу су оставили баки и деки да их чувају. Малишани су безбрижно живели у скромној шумској кућици и добро се слагали са дедом који је испуњавао све њихове жеље. Дека је имао пуно пријатеља и свакога је радо погостио у својој кући, а бака се због тога љутила, јер су живели веома скромно.

„Врати се у подне”, казала му је једног јутра док је полазио на вашар, „и немој никога да ми доводиш, јер имамо ручак само за нас двоје и дечицу!”

Деда је климнуо главом, али је ове речи на једно уво чуо, а на друго испустио...

Бака није била зла, али су је у Малој шуми ипак знали по шкртости и гунђању. Она је једва састављала крај с крајем, па јој је дојадило што деда стално доводи и части неке госте.

Овога дана угледа она два незвана госта! Најпре је у кућу крочила оса, надалеко позната као неко ко доноси рђаве вести и има оштар језик. За њом се појавио богати бумбар, стара себична шкртица! Он је скривао силно благо, али никада никоме ништа није дао.

„Навратили смо с вашара”,
рече оса, „да не кажеш
како увек заобилазимо
твоју кућу!”

„Баш лепо!” промрмља бака мрког погледа. „А јесте ли тамо срели мог дедицу?”

„Наравно!” зазуја бумбар. „Видели смо га”, додаде оса, „док је патуљке частио соком од јагода, а и мало касније када је куповао шећерлеме за малишане...”

„И?” на то ће бака нестрпљиво.

„На крају смо га опет угледали док је полазио кући са гостима које ти доводи на ручак!”

„Са гостима?” дрекну старица за бумбаром и осом који су већ одлазили...

„Не љути се на дедицу, бако”, заграјаше малишани чим су се бумбар и оса удаљили, „ако си спремила ручак за нас седморо, наћи ће се понешто још за двоје!”

„Шума је пуна сочних плодова које ћемо набрати, а од воде са нашег потока нема бољег пића!”

Стара није чула ове последње речи, јер је широм отворила очи, гледајући баш у правцу потока... Тамо се љуљушкао сплав пловећи у правцу ове кућице. На сплаву је седео деда са својим гостима, старим змајем и његовим унуком. И све то не би било тако страшно да унук, млади змај, није имао пет глава са петоро уста које је требало нахранити!

Унуци – вилењаци су се досетили да им недостаје још по шест тањира, чаша и оброка, па су полетели у шуму да наберу сочне плодове. А онда су ставили на сто тринаест тањира за баку, деку, старог змаја, за себе и младог петоглавог змаја. Све то су урадили брзо и спретно, па гости нису ни опазили бакин мрки поглед.

